

[Ole Bjørn Kraft.]

er stillet overfor under vore forhandlinger her, er dog, når det kommer til stykket, i første række: Hvad tjener landet bedst, hvorledes kommer Danmark bedst både på det ene og det andet område igennem den vanskelige tid, som vi alle ved ligger foran os? Og her synes jeg, at regeringen fremfor nogen har pligt til at tage hensyn til denne situation og lede landet og landets politik således, at der ikke bliver skabt større modsætninger end de, der principielt eksisterer, lede det på en sådan måde, at det samarbejde på store og væsentlige områder, som har været gennemført i denne rigsdags-samling, kan blive opretholdt, og at ikke nogen af de vundne resultater skal blive sat over styr. Oppositionen har sit hensyn at tage, men regeringen har sandelig også sit, thi den har jo på grund af vor parlamentariske tradition i særlig grad i sin hånd at bestemme over, hvorvidt arbejdet skal fortsættes eller en kritisk situation skal opstå. Derfor tror jeg, det var forkert af den højtærede statsminister at lade sig lokke ud i en debat så politisk skarp, som det her blev tilfældet. Regeringen har, synes jeg, på mange måder i den nu snart afsluttede samling vist et vidtgående hensyn til oppositionen; den har ført en politik, som også har kunnet finde tilslutning. Men regeringen må stadig huske på, at der ikke er noget vundet ved, at man politisk spiller med musklerne i den nuværende situation, men at det, det gælder om for os alle, er at søge at finde den udvej, som land og folk i denne vanskelige tid er bedst tjent med.

Bertel Dahlgaard: Jeg takker den højtærede statsminister for hans udtalelser om, at han er enig med mig om, at det frie ord under alle omstændigheder bør være sikret, og at

„det ville være lykkeligt og også tilrådeligt, om de pågældende interesserede organisationer ved bindende aftaler sikrede den ytringsfrihed, som jeg“ — altså statsministeren — „erkender under alle forhold bør være sikret“.

Det er selvfølgelig udmærket, at statsministeren udtaler gode ønsker for, at organisationerne må finde hinanden i denne sag og skabe garantier for, at konflikter ikke fremtidig giver anledning til standsning af organerne for det frie ord. Men jeg synes ikke, statsministerens forpligtelse i denne sag hører op hermed; jeg synes, den højtærede statsminister bør tage et mere aktivt skridt i denne sag. Statsministeren har her netop som det samlede samfunds repræ-

sentant et særligt ansvar, og jeg synes, at det netop under rolige forhold er en opgave for statsministeren som sådan at søge at forebygge, at situationer igen skal kunne opstå som dem, vi kendte for to år siden under typografkonflikten. Jeg synes altså, det netop må være statsministeren, der her bør træde frem, så det ikke skal blive nødvendigt for andre at tage den sag op.

Jeg takker også for den højtærede finansministers meddelelse om, at statsministeren vil optage forhandling med partierne om mulig tilvejebringelse af et kontaktudvalg, som jeg har foreslået, der med hensyn til pengepolitiske og andre eventuelt opstående akutte situationer kunne være bindeled mellem regeringen og rigsdagen. Den højtærede finansminister sagde, han var noget skeptisk derved. Det beklager jeg meget, ikke mindst da den højtærede handelsminister sidste efterår gav sin og regeringens tilslutning til tanken. Det drejer sig jo her om spørgsmål, der ikke har nogen tilknytning til vareforsyningsudvalget, som den højtærede finansminister nævnte. Større tilknytning har problemet til finansudvalget, men disse problemer ligger alligevel udenfor de traditionelle funktioner, finansudvalget udøver. Hvilken form man nu end måtte vælge, håber jeg imidlertid, regeringen vil gøre alvor af at skabe den kontakt, som man har givet løfte om, nu når rigsdagen rejser hjem.

Endelig skal jeg også takke den højtærede forsvarsminister, fordi han gav tilsagn om, at den henstilling, jeg rettede til ham om, at de rette økonomiske hensyn måtte blive taget ved indkøb af krigsmateriel, vil blive taget op til overvejelse. Jeg vil søge, gennem finansudvalget at følge denne sag fremover, men jeg gør allerede nu opmærksom på overfor den højtærede minister, at det ikke her alene — således som det synes, ministeren tænkte sig — drejer sig om en egentlig priskontrol, men om at et handelskyndigt organ i det hele taget må blive taget i brug.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har gjort mig opmærksom på, at han i går havde stillet et par spørgsmål til mig, som jeg ikke havde besvaret, og jeg skal da gerne gøre det nu.

Det ærede medlem spurgte mig, om det radikale venstre ville være med til at opfylde Atlantpagtens forudsætninger og ikke lægge hindringer i vejen for, at vi i fuld sandhed kan opfylde disse forudsætninger. Jeg skal dertil svare, at hvad Danmark traktatligt er forpligtet til selvfølgelig må opfyldes, men når det ærede medlem i